

man i 1968 skulle følge principperne fra 1967 og tidligere, men til næste års konference skulle der for 1969 foreslås en skala efter nye principper og med det sigte at tilnærme ILO-skalaen til FN-skalaen. Ved overvejelserne i 1968 skulle komiteen i så fald specielt tage det canadiske forslag i betragtning.

c) *Det svenske forslag.*

Dette forslag blev fremsat i konferencens finanskomité af den svenske regeringsrepræsentant og tog sigte på i første omgang at reducere satsen for de lande, der betaler minimumskontingent, dvs 0,12. til ILO og 0,04 pct. til FN. Disse 60 lande, som fortrinsvis er udviklingslande, skulle i hvert af de kommende 4 år fra og med 1968 have deres kontingent reduceret med 0,02 pct., således at de i 1971 ville være nede på FN-skalaen 0,04. Dette kunne kun opnås, såfremt de 40 lande, som i ILO betaler mere end i FN, i de nærmeste 4 år ville give afkald på de lettelser, som en tilnærmelse til FN-skalaen ville betyde for dem. Disse 40 lande ville således sammen med de 14 lande, der betaler mindre i ILO end i FN, være med til at bære byrden ved den foreslåede nedsættelse for de laveste kontingentbetalere, udviklingslandene.

Det svenske forslag blev senere trukket tilbage for at lette de øjeblikkelige forhandlinger i komiteen, men under den forudsætning, at det ville blive drøftet i styrelsesrådets kontingentkomité i efteråret 1967 og på næste arbejdskonference.

d) *Det japanske forslag.*

Dette forslag blev under forhandlingerne fremsat af den japanske regeringsdelegerede, der i 1966-67 var formand for ILOs styrelsesråd og for rådets finanskomité, og havde karakter af et forsøg på en kompromisløsning. Forslaget fik ikke større støtte og blev trukket tilbage uden afstemning.

Det fransk-britiske forslag med en del mindre ændringer, foreslået af Sovjetunionen, blev sat under afstemning, men faldt med stemmetallene 20 for, 42 imod, 4 stemmer ikke. Derefter blev det canadisk-ætiopiske forslag vedtaget med stemmetallene 50 for, 14 imod, 6 stemmer ikke.

Formanden for finanskomiteen, den norske regeringsrepræsentant ekspeditionschef K.

J. Øksnes, indledte diskussionen om kontingentskalaen i konferencens plenum. Han understregede her, at en del af finanskomiteens medlemmer havde lagt vægt på, at 1968-skalaen skulle være første skridt på vejen mod en tilnærmelse af ILO-skalaen til FN-skalaen. Han anførte endvidere, at andre medlemmer lige så stærkt havde fastholdt, at konferencen ikke burde vige fra de hidtil fulgte principper og kriterier, før nye principper var udarbejdet og vedtaget efter en undersøgelse af alle problemets aspekter, herunder også spørgsmålet om det var ønskeligt for ILO at ændre sin kontingentskala i retning af FNs skala. Han mindede dernæst om, at styrelsesrådets kontingentkomité i sit møde i november 1967 ville gøre forsøg på at finde frem til en kontingentskala for 1969, som kunne vinde størst mulig tilslutning hos medlemsstaterne. Endelig pegede han på, at den ny kontingentskala — selvom der ikke havde været enighed i komiteen om den — dog var blevet vedtaget med et meget stort flertal i komiteen.

Under drøftelsen af spørgsmålet om ønskeligheden af en tilnærmelse af ILO-skalaen til FN-skalaen henviste bl. a. den indiske regeringsrepræsentant til FN-resolution 2190 fra den 21. generalforsamling, som opfordrede de særorganisationer, hvis kontingentskalaer afviger væsentligt fra FN-skalaen, til „så snart som muligt at tage skridt til en harmonisering af deres skala med FN-skalaen.“

Fra amerikansk side blev det fremført, at de forskellige dimensioner i ILOs og FNs budgetter burde tages i betragtning, når det gjaldt kontingentfordelingen. Betalingsevnen overfor et budget på 100 mill. dollars (FN) var ikke nødvendigvis den samme som betalingsevnen overfor et budget på 25 mill. dollars (ILO). Det anførtes, at dette var noget af baggrunden for, at mindstesatserne i ILO er større end i FN, men var dog klar over, at en mindstesats på 0,12 eller 0,11 var for høj. Det anførtes videre, at der ikke var sikkerhed for, at de medlemsstater, hvis kontingent blev forhøjet ved en flertalsbeslutning på konferencen uden at de selv kunne acceptere dette, ville betale forhøjelsen. På denne måde kunne komiteens forslag sætte organisationens økonomiske stabilitet i fare. USA var ikke imod, at der blev givet lettelser til de medlemslande,